

а) понеже сѣщность-та условнаго сужденія состои въ зависимость-та казуенаго отъ основаніе-то; то подлежаще-то никога въ него не се мисли, или по добръ да кажемъ слива се съ основаніе-то въ едно отвлеченно понятіе. Напримѣръ: Ако има раскайванье, то може и поправянье да бѣде. —

б) Быва и наопаки че основаніе-то се зема не като понятіе, но като ограничителнѣй бѣлягъ и се слива въ едно съ подлежаще-то; напримѣръ: учящій се народъ може да се образува и да се просвѣти. —

в) Слѣдующи-тѣ сужденія могатъ да се почитатъ также за условны: — Дѣто има любовь и съгласіе, тамъ има и успѣхъ; избави ли се ты отъ бѣдѣ-тѣ? — благодаря Богъ. — Въ първо-то отъ тия сужденія условни-тѣ знакове сѣ замѣнени съ други частицы; а въ второ-то онѣ сѣ совсѣмъ оставени. —

(в) За раздѣлително-то сужденіе.

§. 41.

Сужденіе *раздѣлително* е то, въ кое-то разумъ-тъ явява еднѣ нерѣшителность на мисляне-то относително за казуемо-то; или въ кое-то казуемо-то состои отъ нѣколко раздѣленны понятія които взаимно си отѣмватъ отношеніе-то къмъ единъ формално общій, но материално ограниченнѣй и по това не общій имъ обьемъ. Напримѣръ: время-то ще е или дѣждовно, или ясно, или вѣтровито, или мѣгляво. —

Всичко що се съдържя въ подъ-понятіе-то, или въ обьемъ-тъ подлежащаго, може да состави вещество раздѣлителнаго сужденія. За образуване-то